

Udgivet af et Interessentskab.
Ansvarshavende: Otto Gornitzka.
Telefon 74.
Trykt i Allinge Bogtrykkeri.

Udgaar i et Aar tal. af 1600 Eksempl.
og forsendes gennem Postvæsenet
til alle Hjem i Allinge-Sandvig.
Øl-sker, Rutsker, Rø og Kløbe-sker

Nr. 278

Fredag den 24. Januar 1919

7de Aarg.

De averterende

anmodes om at indlevere deres Annoncer inden Torsdag. Smaa Avertissementer kunne dog som Regel medtages indtil Torsdag Middag.

Udebliver Bladet

beder vi Læserne henvende sig paa Postkontoret, og Fejlen vil hurtigt blive rettet. I modsat Fald maa De henvende Dem til Bladets Kontor, og vi skal da sørge for, at De faar det tilsendt.

Verdens største Statue.

Hvor Vejen i Afghanistan gaar fra Kalbuk til Balkh over Paropamisus-Bjærgene, findes der en høj, næsten lodret Klippevæg, der har en betydelig Udstrækning. Paa denne Klippe havde buddhistiske Munke, rimeligvis for et Par Tusind Aar siden, indrettet sig Boliger i en Mængde Huler, der var hugget ind i Klippen. En kinesisk Pilgrim Hwem-Tsang, der rejste gennem disse Egne omkring Aaret 630, fortæller, at der paa dette Sted var ikke mindre end 1200 Munke og ti Klostre. Han fortæller ogsaa, at der nordøst for „den kongelige Stad“ fandtes nogle store Statuer af Buddha.

Den kongelige Stad hed Ghulgula og blev ødelagt af Dihengis Khan i det 13. Aarhundrede. Han gav Ordre til, at alt levende i Staden skulde dræbes, og hans Ordre blev udført. Staden rejste sig aldrig mere; dens Ruiner findes endnu i Nærheden af den lille By Bamian. Nogle Englændere kom for en Del Aar siden til disse Egne for at undersøge de Levninger af en ældgammel buddhistisk Kultur, som endnu kunde findes der. De fandt ved Bamian fem Statuer, af hvilke de tre er hugget ind i selve Klippen. Den største er 173 Fod høj, og den er Verdens største Statue. Memnon-Statuerne ved Nilen er 51 Fod, de 4 store Tempelvogtere foran Templet i Ipsambul er 50 Fod, Germania-Statuen i Niederwal er 48 Fod, Bavaria ved München 28½ Fod, Kollonen paa Rhodos antages at have været 140 Fod, og Frihedsstatuen i New York er 138 Fod.

Den ovennævnte kinesiske Pilgrim siger om Bamian-Statuerne: „Deres gyldne Flader skinner, og de kostbare Prydelser blænder Øjet ved deres Gians.“

Dette tyder paa, at Statuerne til Dels har været forgyldte. I Følge Traditionen ødelagde Timurs Soldater Statuerne som Afgudsbilleder. Senere maa de være blevet restaurerede, hvad de mange firkantede Huller i Folderne af Klædebonet tyder paa. Der har nemlig der været anbragt Træpløkke til Støtte for Stukken, hvormed Mangerne udbedredes.

Fremtidskrav til dansk Ungdom

Al Chr. Norlev i „V. H.“

—o—

Det er ikke de selvfølgelig alle Tiders Krav, der tænkes paa. Fremtiden vil som Fortiden kræve Uddannelse, Viden, Energi og Dygtighed i stedse højere Grad. Det ved enhver; det er under Krigen blevet sagt saa tit, og af saa mange, at en gentagen Indtænkning deraf kun virker som en kedelig Moralprædiken.

Men Fremtiden vil stille bestemte nye og store Krav.

Vi gaar ind i en ny Tid; men det nye ved den er en meget bedrøvelig Ting, nemlig den Kendsgerning, at Europa — for ikke at sige Verden — ligger i Ruiner.

Ikke alene Byer og Stæder ligger i Ruiner. Det er kun den mindste Ruindyng. Nej, Rigerne, Forfatningerne, Dynastierne, kort sagt det hele sociale System er faldet sammen, ligger nogle Steder helt i Ruiner og staar ingen Steder fast og sikkert som tidligere.

Det er en forfærdelig Kendsgerning, der stiller store Krav til Fremtidens Slægt — til Nutidens Ungdom.

Thi Systemerne skal igen bygges op i nye Former. De gamle faldt, fordi de ikke duede. De var uduelige af Uretfærdighedens Orm; men de kan ikke undværes. Et socialt System d. v. s. ordnet Statsvæsen, respekteret Forfatning og velorganiseret økonomisk Samarbejde er Nutidsmenneskers vigtigste Livsforudsætning. Havde Luther levet nu, saa havde han rimeligvis sat dette først blandt de 22 Ting, han nævner som hørende til dagligt Brød.

Enhver kan se, at Aarsagen til dette Sammenbrud var Uret, Undertrykkelse og Udbytning. Zarvælde, Godejervælde, Embedsmandsvælde og Præstevælde havde igennem Aarhundreder undertrykket og udbyttet Ruslands Bønder og Arbejdere. Stedse højere og vældigere havde de bygget Uretens Bygning, og den Dag, da Uvejret kom, faldt den sammen. Kejservælde, Militærvælde, Junkervælde og nu sidst Kapitalistvælde havde gennem lange Tider lagt tunge Byrder paa det lyske Folks Skuldre. Folket var taalmodigt, tog sine Prygl og bar sine Byrder i lange Tider uden at murre; men der kom en Dag, hvor Overgrebene blev for mange, Lidelserne for store, og saa slog det ud, lavede Oprør og kastede Byrden af sig.

Der er Nemesis i Historien. „Det første af alle Evangelier er dette, at en Løgn kan ikke være evigt“ siger Carlyle i sin Værk om den franske Revolution. Straffen kommer ved at Forholdene krænges om i deres Modsætning. Zar- og Godejervælde afløses af Proletariatets Diktatur; Generalstabens Magt kommer i Hænderne paa Soldaterne; hvad, der var ophøjet, trykkes i Stø-

vet, og hvad, der laa i Støvet, op højes; de straffede bliver fri, og de straffende straffes, saadan vendes alt op og ned, og ingen Uret undgaar sin Skæbne.

Vort Samfund staar endnu, tilsyneladende stærkere og fastere end de fleste andre; vort Folk er ikke revolutionært, der er ingen Grund til her i Øjeblikket at leve i Revolutionsfrygtens Rædsel. Men vi er inde i samme Udvikling, som førte de andre i Afgrunden. Ingen kan være blind for, at ogsaa hos os har Rigdommen koncentreret sig foroven, mens Fattigdommen er blevet udbredt forneden, ogsaa vi har Udbyttere og Udbyttede, ogsaa hos os gnaver Uretlens Orm paa Samfundstræets Stamme.

Vore Skattemyndigheder kan fortælle os om det. Deres Opgørelser viser, at Indtægterne her i vort Land fra 1908—16 steg 88 pCt. i Gennemsnit. Det betyder som bekendt ikke, at vi alle er blevet næsten dobbelt saa rige i det Tidsrum, men at Pengenes Værdi er dalet, saa man i 1916 skulde bruge vel ca. 88 pCt. flere Penge for at købe de samme Fornødenheder som i 1908. Men Opgørelserne viser tillige, at indenfor de forskellige Samfundsklasser var Stigningen meget forskellig. I Gennemsnit var den for selvstændige Handlende 262 pCt., for selvstændige Haandværkere og Industriidvende 123 pCt., for Landmænd 101 pCt.; men for Arbejdere, Haandværkssvende, Tjenestemænd og Folk i lignende Stillinger var den fra 27—34 pCt., for Præster var den kun 13 pCt. og for Lærere kun 9 pCt. Det er klart, at de, hvis Indtægt laa over Gennemsnittet, var blevet meget bedre stillet; thi deres Købeevne var steget meget mere end Varepriserne; men omvendt var de, hvis Fremgang lå under Gennemsnittet, blevet betydeligt daarligere stillet; thi de havde trods den nominelle Indtægtsstigning ikke nær samme Købeevne som før.

I det store og hele var det de besiddende Klasser, der saaledes var blevet rigere og de besiddelsesløse, der var blevet fattigere.

Hvad var Aarsagen til dette Forhold? Var de besiddende Klasser blevet langt mere arbejdsomme og flittige i 1916 end i 1908, og de besiddelsesløse mere dovne og udygtige?

Nej, ethvert fornuftigt Menneske vil indse, at denne Velstandsforskydning havde intet med Flid og Dovenskab at gøre. Den var ikke Arbejdets fortjente Belønning og Drivets Straf. Ingen kan paapege noget særlig udmærket Arbejde eller anden fortjenstfuld Indsats, hvorved de, der blev rigere, har fortjent deres øgede Rigdom, og ej heller kan nogen paapege nogen øget Efterladenhed og Udygtighed, som skulde bevirke, at de fattige med Rette blev fattigere. I saa Fald vilde det være et slemt Vidnesbyrd om Præster og Lærere; thi de maatte jo saa aabenbart i dette Tidsrum være blevet

forfærdelig dovne.

Men naar denne Velstandsforskydning ikke kan retfærdiggøres ved Arbejde og Fortjeneste, hvorved kan den saa retfærdiggøres?

Alt i Verden maa enten retfærdiggøres eller vil blive dømt. Men her findes ingen Retfærdiggørelse. Dette Forhold er bunduretfærdigt, er ret beset en kolossal Svindel. Den kan ikke lægges nogen enkelt til Last; thi den er en Følge af hele vort sociale System. Som Forholdene er, gaar det hele af sig selv, automatisk og uimodstaaeligt.

De store Verdensbegivenheder har skrevet et Mene Tekel overslige Forhold. De bærer Uretlens Stempel og vil faa Uretlens Straf.

Eller ogsaa maa de i Tide ændres.

De profetisk klarsynede blandt os har længe set, hvor det bar hen, og har forkyndt deres Syner; men som sædvanlig agtede man ikke paa Profeterne.

Nu har Begivenhederne talt, og deres Røst er hørt. Spørgsmaalet er, om den vil blive fulgt.

Derpaa maa I Unge svare, Det til eder staar, om af Røret sig skal klare Dag med Krans i Haar.

Ændringen af disse Forhold stiller dansk Ungdom overfor ny og store Krav. Det sociale System maa ændres. Udviklingen maa ledes i en ny og bedre Retning.

Vi danske har gode Traditioner. Hvad andre Folk kun har naaet ved blodige Kampe, har vi naaet ad de fredelige Reformers Vej. Aarstallene 1780, 1849 og 1915 fortæller om store afgørende, men fredelige Omvæltninger i vort Lands sociale og politiske System. Den unge Slægt bør holde disse Traditioner i Ære og føje et nyt Mærkeaar til de nævnte.

Tre Egenskaber kræves: Indsigt, Udholdenhed og Moral.

Der skal Indsigt til — man maa trænge til Bunden af Spørgsmaalet, finde Aarsagen til Uretten og ikke nøjes med at ramme dens Virkninger. Samfundet omdannes ikke ved at storme Børsen og slaa Spejlglasser ind. Man maa lære at slutte fra Virkning til Aarsag og simpelt hen praktisk spørge: Hvor sker der Uret; hvor er vort sociale System saadan indrettet, at man kan tilegne sig Rigdom uden Arbejde?

Mange Steder er det let at se. For Eksempel ved Jordspekulationen. Vi har indrettet det saadan, at de samfundsskable Jordværdier bliver ufortjent Rigdom for enkelte — for de besiddende. Dette Forhold maa ændres. Ejendomsretten kræver, at Samfundet faar Udbyttet af de Værdier, Samfundet skaber.

Vi tillader Pengemagten at organisere sig i Truster, d. v. s. oprette eneavældige Kongedømmer og beskaffe Forbrugerne som de gamle Eneavældskonger beskattede Borgerne til Fordel for deres private Kasse. Den Magt maa brydes ved Anti-Trustlove, ved Andelsbevægelse eller

ved Stats- eller Kommuneinitiativ.

I mange Maader staar vi som Forskere foran et ukendt Land. Der er Brug for Indsigt.

Der er Brug for Udholdenhed; thi det mest sikre af alt er, at der vil opleves Skuffelser. Ens Logik kan skuffe, Midlerne kan skuffe, og Vennerne kan skuffe.

Da gælder det at holde ud; thi kun den, der holder ud, vinder Sejrr.

Der kræves Moral. Hvad er Moral? Det er Villie, der er helliget, renset og gjort stærk ved at underordnes et ædelt Formaal. De store Mænd og Kvinder, der lever i Historien som Menneskehedens Vælgere har kun udrettet, hvad de har, fordi de havde en saadan Villie.

Vi er ikke alle kaldede til Stormandsdaad; men den hellige Villie har vi alle behov, hvis vi skal udrette noget i samme Aand som disse.

Der tales i denne Tid meget om hvordan man skal faa bygget en ny og bedre Verden. Der opstilles Idealer om Nationernes Liga, om social Rekonstruktion — om et Retfærdighedens og Fredens Rige.

Skal disse Syner blive Virkelighed?

Det afhænger af en eneste Ting, nemlig dette, om de enkelte vil underordne deres Villie under disse ophøjede Formaal og faa den hellige og adlet — vinde Moral — derved.

Den store moralske Kraft hos Israels gamle Profeter skriver sig fra, at de havde underordnet sig det største Formaal, der tænkes kan: Gudsriget. Det er det største og ædleste Ideal, der gives.

Og hvortor ikke vælge det største?

At vinde Moral paa den Maade og derved vinde aandelig Styrke til at løse Fremtidens store Opgaver er et Fremtidskrav til dansk Ungdom.

Fra Hof- og Stadsretten.

Salget af Hotel du Nord, Allinge

—o—

Ved en den 10. Juli 1918 udstedt Obligation, tinglæst den 15. s. M., erkendte Hotelforpagter Hans Andersen i Anledning af Købet af Ejendommen Matr.-Nr. 8 af Allinge Købstads Bygrunde, kaldet Hotel du Nord, at være thv. Hotelejer J. P. Møller af Hundested, da af Allinge skyldig 15,125 Kr., der skulde forrentes med 5 pCt. p. a. fra 10/18, og hvoraf Renten var betalt indtil 10/18 s. A. Til Sikkerhed for Beløbet med Renter og Omkostninger gav Andersen oprykk. 2. Pr.s Panteret i nævnte Ejend. næstefter en Gæld til Østift. Kredit. samt 1. Pr. Panteret i Hotellets Inventar og Service. I Obligationen var det bl. a. bestemt, at hvis der paadroges Restancer af Skatter, Afgifter eller Ydelser til bedre eller ligeprioriterede, skulde Kapitalen straks eller til et bestemt senere

Tidspunkt være forfalden til skadesløse Betaling og Laddivelse.

Da Andersen ikke d. 7/10 1918 havde betalt de i Juni Termin s. A. forfaldne Ydelser til Kreditforeningen, udså fra snart sagt hver Plække i vort Land giver Forbindelse med Alverdens Havne. Var der den rette Stemning her i Landet, maatte saa ikke enhver dansk Dreng føle, at han havde direkte Adgang til hele Verden, og at det staar til ham at bringe Alverdens Produkter hjem til sin egen lille Fødeby og gøre den meget, meget større!

Ja, visse, vi har ulimiteerede Chancer; men de kan ødelægges — ødelægges haade fra oven og fra neden.

Med „fra oven“ mener jeg navnlig vore officielle Myndigheder. Som Købmand er jeg — som praktisk talt alle Købmænd i Landet — forarget over Forordningerne angaaende Vareaager og Kædehandel, som jeg mener har gjort unge Gavn og megen Skade. Selvfølgelig kunde vi ikke have undværet Reguleringer og Forordninger og behøver dem endnu et godt Stykke Vej — de skulde blot have været gode i Siedet for daarlige. Jeg tænker navnlig paa Forordningerne i deres oprindelige Form og paa det Faktum, at deres Behandling blev henlagt til Kriminalretten i Siedet for til det eneste naturlige Forum: Købmændenes egen fortrinlige Ret — Sø- og Handelsretten. Imidlertid, det kan ikke nytte at græde over spildt Mælk — Forordningerne har været der, og vi maa bære den Skade, de har gjort. Men nu gælder det om at faa dem væk! Nu maa Næringslivet have friest mulige Baner. Saalænge man kunde være sikker paa, at det gik opad, kunde man paa Trods af alle Forordninger og Skatter til en vis Grad være med. Men i en Periode, hvor det gaar nedad, kan man ikke gøre dette. Og nedad skal vi. Der er rundt i Verden ophobet store Varemængder, som skal sælges. Folkene strømmer tilbage fra Krigsskuepladserne og skal beskæftiges. Skibene behøver langt mindre Tid til en Rejse nu end før og slipper for den uhyre Risiko etc. Selv om Fragterne bliver stærkt reducerede, kan Rederne endda tjene ypperligt. Men alt dette vil bringe Priserne nedad. Noget afbalanceres dette selvfølgelig ved de mange Huller, der skal stoppes ved den store Trang og Elterspørgsel. Men skal Købmanden være med heri — skal han kunne tage sin Chance, saa maa han ikke føle sig bastet og bundet — han maa kunne disponere rask og frit. Skal han altid være nervøs for at komme til at overtræde en Forordning, saa kommer han ingen Vegne. Selv om der kommer nok saa mange Mellemlid — og Mellemlid kan netop i nedadgaende Konjunkturer gøre fortrinlig Gavn! — saa skal Verdensmarkedet og Konkurrencen nok regulere Priserne.

Vilde det ikke i denne Forbindelse være muligt at komme væk fra den Teori, der nu synes at komme i Højsædet: at det er en Forbyrdelse at tjene Penge og blive rig. Den Mand, der ved redeligt og dygtigt Arbejde tjener en Formue, gavner ikke alene sig selv, men hele sit Land. Pengene bliver jo ikke liggende i et Strømpeskaff! Hvad enten han sætter dem i Obligationer eller Aktier, i Banker eller i sin egen Forretning, saa virker de jo stadig videre og giver flere og flere Levebrød og Chancer. Opgaven maa ikke være at hindre nogen i at blive rig — men tvertimod at give alle de bedste Chancer derud. Men Tendensen fra oven synes at gaa i modsat Retning. Man synes ikke at kunne taale Enerne. Rager de et Hoved op over Massen, saa skal Hovedet kappes af! Og i et Samfund er det alligevel Enerne, der

lægger vort Land — som ikke alene giver os Adkomst til dets egne uendelige Rgdomme, men som ogsaa fra snart sagt hver Plække i vort Land giver Forbindelse med Alverdens Havne. Var der den rette Stemning her i Landet, maatte saa ikke enhver dansk Dreng føle, at han havde direkte Adgang til hele Verden, og at det staar til ham at bringe Alverdens Produkter hjem til sin egen lille Fødeby og gøre den meget, meget større!

Ja, visse, vi har ulimiteerede Chancer; men de kan ødelægges — ødelægges haade fra oven og fra neden.

Med „fra oven“ mener jeg navnlig vore officielle Myndigheder. Som Købmand er jeg — som praktisk talt alle Købmænd i Landet — forarget over Forordningerne angaaende Vareaager og Kædehandel, som jeg mener har gjort unge Gavn og megen Skade. Selvfølgelig kunde vi ikke have undværet Reguleringer og Forordninger og behøver dem endnu et godt Stykke Vej — de skulde blot have været gode i Siedet for daarlige. Jeg tænker navnlig paa Forordningerne i deres oprindelige Form og paa det Faktum, at deres Behandling blev henlagt til Kriminalretten i Siedet for til det eneste naturlige Forum: Købmændenes egen fortrinlige Ret — Sø- og Handelsretten. Imidlertid, det kan ikke nytte at græde over spildt Mælk — Forordningerne har været der, og vi maa bære den Skade, de har gjort. Men nu gælder det om at faa dem væk! Nu maa Næringslivet have friest mulige Baner. Saalænge man kunde være sikker paa, at det gik opad, kunde man paa Trods af alle Forordninger og Skatter til en vis Grad være med. Men i en Periode, hvor det gaar nedad, kan man ikke gøre dette. Og nedad skal vi. Der er rundt i Verden ophobet store Varemængder, som skal sælges. Folkene strømmer tilbage fra Krigsskuepladserne og skal beskæftiges. Skibene behøver langt mindre Tid til en Rejse nu end før og slipper for den uhyre Risiko etc. Selv om Fragterne bliver stærkt reducerede, kan Rederne endda tjene ypperligt. Men alt dette vil bringe Priserne nedad. Noget afbalanceres dette selvfølgelig ved de mange Huller, der skal stoppes ved den store Trang og Elterspørgsel. Men skal Købmanden være med heri — skal han kunne tage sin Chance, saa maa han ikke føle sig bastet og bundet — han maa kunne disponere rask og frit. Skal han altid være nervøs for at komme til at overtræde en Forordning, saa kommer han ingen Vegne. Selv om der kommer nok saa mange Mellemlid — og Mellemlid kan netop i nedadgaende Konjunkturer gøre fortrinlig Gavn! — saa skal Verdensmarkedet og Konkurrencen nok regulere Priserne.

Andersen blev derfor frifunden og fik 100 Kr. i Sagsomkostninger.

Vor Fremtid.

af Direktør Ernst Michaelsen i „B. T.“ —o—

Danmark gaar vidunderlige Tider i Møde — hvis vi ikke selv ødelægger vore Chancer. Vi har ikke været med i Krigen — har ingen svære Saar at læge, er ikke opfyldte af Bitterhed og Had, staar os forholdsvis godt med begge Parter og gaar ikke destomindre sejrende ud af Krigen, idet vi faar en Del af Slesvig tilbage. Tænk paa, hvad dette betyder. Det er ikke alene Oprejsningen, Velsignelsen og Jubelen ved at blive genforenede med vore Brødre, men rent praktisk, at vort eget Territorium bliver udvidet og, frem for alt, faar tilført nyt og fortrinligt Blod.

Og for at komme tilbage til Chancerne — der er tjent mange Penge under Krigen, og forholdsvis lidt er gaaet i Skudermudder. Vi er altsaa ypperlig udrustede til at tage fat, og det, som vi frem for alt er anlagt paa at frembringe — Levnedsmidler — er netop det, som Verden allermost trænger til. Og tag endelig vor geografiske Beliggenhed — lige midt i Hjerter af det hele — akkurat i Centrum mellem de store Nationer, som maa og skal have med hinanden at gøre igen, og som i alt Fald en lang Overgang vil trænge til kloge og diskrete Formidlere. Og — last but not least — Havel, der om-

lægger vort Land — som ikke alene giver os Adkomst til dets egne uendelige Rgdomme, men som ogsaa fra snart sagt hver Plække i vort Land giver Forbindelse med Alverdens Havne. Var der den rette Stemning her i Landet, maatte saa ikke enhver dansk Dreng føle, at han havde direkte Adgang til hele Verden, og at det staar til ham at bringe Alverdens Produkter hjem til sin egen lille Fødeby og gøre den meget, meget større!

Ja, visse, vi har ulimiteerede Chancer; men de kan ødelægges — ødelægges haade fra oven og fra neden.

Med „fra oven“ mener jeg navnlig vore officielle Myndigheder. Som Købmand er jeg — som praktisk talt alle Købmænd i Landet — forarget over Forordningerne angaaende Vareaager og Kædehandel, som jeg mener har gjort unge Gavn og megen Skade. Selvfølgelig kunde vi ikke have undværet Reguleringer og Forordninger og behøver dem endnu et godt Stykke Vej — de skulde blot have været gode i Siedet for daarlige. Jeg tænker navnlig paa Forordningerne i deres oprindelige Form og paa det Faktum, at deres Behandling blev henlagt til Kriminalretten i Siedet for til det eneste naturlige Forum: Købmændenes egen fortrinlige Ret — Sø- og Handelsretten. Imidlertid, det kan ikke nytte at græde over spildt Mælk — Forordningerne har været der, og vi maa bære den Skade, de har gjort. Men nu gælder det om at faa dem væk! Nu maa Næringslivet have friest mulige Baner. Saalænge man kunde være sikker paa, at det gik opad, kunde man paa Trods af alle Forordninger og Skatter til en vis Grad være med. Men i en Periode, hvor det gaar nedad, kan man ikke gøre dette. Og nedad skal vi. Der er rundt i Verden ophobet store Varemængder, som skal sælges. Folkene strømmer tilbage fra Krigsskuepladserne og skal beskæftiges. Skibene behøver langt mindre Tid til en Rejse nu end før og slipper for den uhyre Risiko etc. Selv om Fragterne bliver stærkt reducerede, kan Rederne endda tjene ypperligt. Men alt dette vil bringe Priserne nedad. Noget afbalanceres dette selvfølgelig ved de mange Huller, der skal stoppes ved den store Trang og Elterspørgsel. Men skal Købmanden være med heri — skal han kunne tage sin Chance, saa maa han ikke føle sig bastet og bundet — han maa kunne disponere rask og frit. Skal han altid være nervøs for at komme til at overtræde en Forordning, saa kommer han ingen Vegne. Selv om der kommer nok saa mange Mellemlid — og Mellemlid kan netop i nedadgaende Konjunkturer gøre fortrinlig Gavn! — saa skal Verdensmarkedet og Konkurrencen nok regulere Priserne.

Vilde det ikke i denne Forbindelse være muligt at komme væk fra den Teori, der nu synes at komme i Højsædet: at det er en Forbyrdelse at tjene Penge og blive rig. Den Mand, der ved redeligt og dygtigt Arbejde tjener en Formue, gavner ikke alene sig selv, men hele sit Land. Pengene bliver jo ikke liggende i et Strømpeskaff! Hvad enten han sætter dem i Obligationer eller Aktier, i Banker eller i sin egen Forretning, saa virker de jo stadig videre og giver flere og flere Levebrød og Chancer. Opgaven maa ikke være at hindre nogen i at blive rig — men tvertimod at give alle de bedste Chancer derud. Men Tendensen fra oven synes at gaa i modsat Retning. Man synes ikke at kunne taale Enerne. Rager de et Hoved op over Massen, saa skal Hovedet kappes af! Og i et Samfund er det alligevel Enerne, der

lægger vort Land — som ikke alene giver os Adkomst til dets egne uendelige Rgdomme, men som ogsaa fra snart sagt hver Plække i vort Land giver Forbindelse med Alverdens Havne. Var der den rette Stemning her i Landet, maatte saa ikke enhver dansk Dreng føle, at han havde direkte Adgang til hele Verden, og at det staar til ham at bringe Alverdens Produkter hjem til sin egen lille Fødeby og gøre den meget, meget større!

Ja, visse, vi har ulimiteerede Chancer; men de kan ødelægges — ødelægges haade fra oven og fra neden.

Med „fra oven“ mener jeg navnlig vore officielle Myndigheder. Som Købmand er jeg — som praktisk talt alle Købmænd i Landet — forarget over Forordningerne angaaende Vareaager og Kædehandel, som jeg mener har gjort unge Gavn og megen Skade. Selvfølgelig kunde vi ikke have undværet Reguleringer og Forordninger og behøver dem endnu et godt Stykke Vej — de skulde blot have været gode i Siedet for daarlige. Jeg tænker navnlig paa Forordningerne i deres oprindelige Form og paa det Faktum, at deres Behandling blev henlagt til Kriminalretten i Siedet for til det eneste naturlige Forum: Købmændenes egen fortrinlige Ret — Sø- og Handelsretten. Imidlertid, det kan ikke nytte at græde over spildt Mælk — Forordningerne har været der, og vi maa bære den Skade, de har gjort. Men nu gælder det om at faa dem væk! Nu maa Næringslivet have friest mulige Baner. Saalænge man kunde være sikker paa, at det gik opad, kunde man paa Trods af alle Forordninger og Skatter til en vis Grad være med. Men i en Periode, hvor det gaar nedad, kan man ikke gøre dette. Og nedad skal vi. Der er rundt i Verden ophobet store Varemængder, som skal sælges. Folkene strømmer tilbage fra Krigsskuepladserne og skal beskæftiges. Skibene behøver langt mindre Tid til en Rejse nu end før og slipper for den uhyre Risiko etc. Selv om Fragterne bliver stærkt reducerede, kan Rederne endda tjene ypperligt. Men alt dette vil bringe Priserne nedad. Noget afbalanceres dette selvfølgelig ved de mange Huller, der skal stoppes ved den store Trang og Elterspørgsel. Men skal Købmanden være med heri — skal han kunne tage sin Chance, saa maa han ikke føle sig bastet og bundet — han maa kunne disponere rask og frit. Skal han altid være nervøs for at komme til at overtræde en Forordning, saa kommer han ingen Vegne. Selv om der kommer nok saa mange Mellemlid — og Mellemlid kan netop i nedadgaende Konjunkturer gøre fortrinlig Gavn! — saa skal Verdensmarkedet og Konkurrencen nok regulere Priserne.

lægger vort Land — som ikke alene giver os Adkomst til dets egne uendelige Rgdomme, men som ogsaa fra snart sagt hver Plække i vort Land giver Forbindelse med Alverdens Havne. Var der den rette Stemning her i Landet, maatte saa ikke enhver dansk Dreng føle, at han havde direkte Adgang til hele Verden, og at det staar til ham at bringe Alverdens Produkter hjem til sin egen lille Fødeby og gøre den meget, meget større!

Ja, visse, vi har ulimiteerede Chancer; men de kan ødelægges — ødelægges haade fra oven og fra neden.

Med „fra oven“ mener jeg navnlig vore officielle Myndigheder. Som Købmand er jeg — som praktisk talt alle Købmænd i Landet — forarget over Forordningerne angaaende Vareaager og Kædehandel, som jeg mener har gjort unge Gavn og megen Skade. Selvfølgelig kunde vi ikke have undværet Reguleringer og Forordninger og behøver dem endnu et godt Stykke Vej — de skulde blot have været gode i Siedet for daarlige. Jeg tænker navnlig paa Forordningerne i deres oprindelige Form og paa det Faktum, at deres Behandling blev henlagt til Kriminalretten i Siedet for til det eneste naturlige Forum: Købmændenes egen fortrinlige Ret — Sø- og Handelsretten. Imidlertid, det kan ikke nytte at græde over spildt Mælk — Forordningerne har været der, og vi maa bære den Skade, de har gjort. Men nu gælder det om at faa dem væk! Nu maa Næringslivet have friest mulige Baner. Saalænge man kunde være sikker paa, at det gik opad, kunde man paa Trods af alle Forordninger og Skatter til en vis Grad være med. Men i en Periode, hvor det gaar nedad, kan man ikke gøre dette. Og nedad skal vi. Der er rundt i Verden ophobet store Varemængder, som skal sælges. Folkene strømmer tilbage fra Krigsskuepladserne og skal beskæftiges. Skibene behøver langt mindre Tid til en Rejse nu end før og slipper for den uhyre Risiko etc. Selv om Fragterne bliver stærkt reducerede, kan Rederne endda tjene ypperligt. Men alt dette vil bringe Priserne nedad. Noget afbalanceres dette selvfølgelig ved de mange Huller, der skal stoppes ved den store Trang og Elterspørgsel. Men skal Købmanden være med heri — skal han kunne tage sin Chance, saa maa han ikke føle sig bastet og bundet — han maa kunne disponere rask og frit. Skal han altid være nervøs for at komme til at overtræde en Forordning, saa kommer han ingen Vegne. Selv om der kommer nok saa mange Mellemlid — og Mellemlid kan netop i nedadgaende Konjunkturer gøre fortrinlig Gavn! — saa skal Verdensmarkedet og Konkurrencen nok regulere Priserne.

lægger vort Land — som ikke alene giver os Adkomst til dets egne uendelige Rgdomme, men som ogsaa fra snart sagt hver Plække i vort Land giver Forbindelse med Alverdens Havne. Var der den rette Stemning her i Landet, maatte saa ikke enhver dansk Dreng føle, at han havde direkte Adgang til hele Verden, og at det staar til ham at bringe Alverdens Produkter hjem til sin egen lille Fødeby og gøre den meget, meget større!

Ja, visse, vi har ulimiteerede Chancer; men de kan ødelægges — ødelægges haade fra oven og fra neden.

Med „fra oven“ mener jeg navnlig vore officielle Myndigheder. Som Købmand er jeg — som praktisk talt alle Købmænd i Landet — forarget over Forordningerne angaaende Vareaager og Kædehandel, som jeg mener har gjort unge Gavn og megen Skade. Selvfølgelig kunde vi ikke have undværet Reguleringer og Forordninger og behøver dem endnu et godt Stykke Vej — de skulde blot have været gode i Siedet for daarlige. Jeg tænker navnlig paa Forordningerne i deres oprindelige Form og paa det Faktum, at deres Behandling blev henlagt til Kriminalretten i Siedet for til det eneste naturlige Forum: Købmændenes egen fortrinlige Ret — Sø- og Handelsretten. Imidlertid, det kan ikke nytte at græde over spildt Mælk — Forordningerne har været der, og vi maa bære den Skade, de har gjort. Men nu gælder det om at faa dem væk! Nu maa Næringslivet have friest mulige Baner. Saalænge man kunde være sikker paa, at det gik opad, kunde man paa Trods af alle Forordninger og Skatter til en vis Grad være med. Men i en Periode, hvor det gaar nedad, kan man ikke gøre dette. Og nedad skal vi. Der er rundt i Verden ophobet store Varemængder, som skal sælges. Folkene strømmer tilbage fra Krigsskuepladserne og skal beskæftiges. Skibene behøver langt mindre Tid til en Rejse nu end før og slipper for den uhyre Risiko etc. Selv om Fragterne bliver stærkt reducerede, kan Rederne endda tjene ypperligt. Men alt dette vil bringe Priserne nedad. Noget afbalanceres dette selvfølgelig ved de mange Huller, der skal stoppes ved den store Trang og Elterspørgsel. Men skal Købmanden være med heri — skal han kunne tage sin Chance, saa maa han ikke føle sig bastet og bundet — han maa kunne disponere rask og frit. Skal han altid være nervøs for at komme til at overtræde en Forordning, saa kommer han ingen Vegne. Selv om der kommer nok saa mange Mellemlid — og Mellemlid kan netop i nedadgaende Konjunkturer gøre fortrinlig Gavn! — saa skal Verdensmarkedet og Konkurrencen nok regulere Priserne.

lægger vort Land — som ikke alene giver os Adkomst til dets egne uendelige Rgdomme, men som ogsaa fra snart sagt hver Plække i vort Land giver Forbindelse med Alverdens Havne. Var der den rette Stemning her i Landet, maatte saa ikke enhver dansk Dreng føle, at han havde direkte Adgang til hele Verden, og at det staar til ham at bringe Alverdens Produkter hjem til sin egen lille Fødeby og gøre den meget, meget større!

Ja, visse, vi har ulimiteerede Chancer; men de kan ødelægges — ødelægges haade fra oven og fra neden.

Med „fra oven“ mener jeg navnlig vore officielle Myndigheder. Som Købmand er jeg — som praktisk talt alle Købmænd i Landet — forarget over Forordningerne angaaende Vareaager og Kædehandel, som jeg mener har gjort unge Gavn og megen Skade. Selvfølgelig kunde vi ikke have undværet Reguleringer og Forordninger og behøver dem endnu et godt Stykke Vej — de skulde blot have været gode i Siedet for daarlige. Jeg tænker navnlig paa Forordningerne i deres oprindelige Form og paa det Faktum, at deres Behandling blev henlagt til Kriminalretten i Siedet for til det eneste naturlige Forum: Købmændenes egen fortrinlige Ret — Sø- og Handelsretten. Imidlertid, det kan ikke nytte at græde over spildt Mælk — Forordningerne har været der, og vi maa bære den Skade, de har gjort. Men nu gælder det om at faa dem væk! Nu maa Næringslivet have friest mulige Baner. Saalænge man kunde være sikker paa, at det gik opad, kunde man paa Trods af alle Forordninger og Skatter til en vis Grad være med. Men i en Periode, hvor det gaar nedad, kan man ikke gøre dette. Og nedad skal vi. Der er rundt i Verden ophobet store Varemængder, som skal sælges. Folkene strømmer tilbage fra Krigsskuepladserne og skal beskæftiges. Skibene behøver langt mindre Tid til en Rejse nu end før og slipper for den uhyre Risiko etc. Selv om Fragterne bliver stærkt reducerede, kan Rederne endda tjene ypperligt. Men alt dette vil bringe Priserne nedad. Noget afbalanceres dette selvfølgelig ved de mange Huller, der skal stoppes ved den store Trang og Elterspørgsel. Men skal Købmanden være med heri — skal han kunne tage sin Chance, saa maa han ikke føle sig bastet og bundet — han maa kunne disponere rask og frit. Skal han altid være nervøs for at komme til at overtræde en Forordning, saa kommer han ingen Vegne. Selv om der kommer nok saa mange Mellemlid — og Mellemlid kan netop i nedadgaende Konjunkturer gøre fortrinlig Gavn! — saa skal Verdensmarkedet og Konkurrencen nok regulere Priserne.

lægger vort Land — som ikke alene giver os Adkomst til dets egne uendelige Rgdomme, men som ogsaa fra snart sagt hver Plække i vort Land giver Forbindelse med Alverdens Havne. Var der den rette Stemning her i Landet, maatte saa ikke enhver dansk Dreng føle, at han havde direkte Adgang til hele Verden, og at det staar til ham at bringe Alverdens Produkter hjem til sin egen lille Fødeby og gøre den meget, meget større!

Ja, visse, vi har ulimiteerede Chancer; men de kan ødelægges — ødelægges haade fra oven og fra neden.

Med „fra oven“ mener jeg navnlig vore officielle Myndigheder. Som Købmand er jeg — som praktisk talt alle Købmænd i Landet — forarget over Forordningerne angaaende Vareaager og Kædehandel, som jeg mener har gjort unge Gavn og megen Skade. Selvfølgelig kunde vi ikke have undværet Reguleringer og Forordninger og behøver dem endnu et godt Stykke Vej — de skulde blot have været gode i Siedet for daarlige. Jeg tænker navnlig paa Forordningerne i deres oprindelige Form og paa det Faktum, at deres Behandling blev henlagt til Kriminalretten i Siedet for til det eneste naturlige Forum: Købmændenes egen fortrinlige Ret — Sø- og Handelsretten. Imidlertid, det kan ikke nytte at græde over spildt Mælk — Forordningerne har været der, og vi maa bære den Skade, de har gjort. Men nu gælder det om at faa dem væk! Nu maa Næringslivet have friest mulige Baner. Saalænge man kunde være sikker paa, at det gik opad, kunde man paa Trods af alle Forordninger og Skatter til en vis Grad være med. Men i en Periode, hvor det gaar nedad, kan man ikke gøre dette. Og nedad skal vi. Der er rundt i Verden ophobet store Varemængder, som skal sælges. Folkene strømmer tilbage fra Krigsskuepladserne og skal beskæftiges. Skibene behøver langt mindre Tid til en Rejse nu end før og slipper for den uhyre Risiko etc. Selv om Fragterne bliver stærkt reducerede, kan Rederne endda tjene ypperligt. Men alt dette vil bringe Priserne nedad. Noget afbalanceres dette selvfølgelig ved de mange Huller, der skal stoppes ved den store Trang og Elterspørgsel. Men skal Købmanden være med heri — skal han kunne tage sin Chance, saa maa han ikke føle sig bastet og bundet — han maa kunne disponere rask og frit. Skal han altid være nervøs for at komme til at overtræde en Forordning, saa kommer han ingen Vegne. Selv om der kommer nok saa mange Mellemlid — og Mellemlid kan netop i nedadgaende Konjunkturer gøre fortrinlig Gavn! — saa skal Verdensmarkedet og Konkurrencen nok regulere Priserne.

lægger vort Land — som ikke alene giver os Adkomst til dets egne uendelige Rgdomme, men som ogsaa fra snart sagt hver Plække i vort Land giver Forbindelse med Alverdens Havne. Var der den rette Stemning her i Landet, maatte saa ikke enhver dansk Dreng føle, at han havde direkte Adgang til hele Verden, og at det staar til ham at bringe Alverdens Produkter hjem til sin egen lille Fødeby og gøre den meget, meget større!

Ja, visse, vi har ulimiteerede Chancer; men de kan ødelægges — ødelægges haade fra oven og fra neden.

Med „fra oven“ mener jeg navnlig vore officielle Myndigheder. Som Købmand er jeg — som praktisk talt alle Købmænd i Landet — forarget over Forordningerne angaaende Vareaager og Kædehandel, som jeg mener har gjort unge Gavn og megen Skade. Selvfølgelig kunde vi ikke have undværet Reguleringer og Forordninger og behøver dem endnu et godt Stykke Vej — de skulde blot have været gode i Siedet for daarlige. Jeg tænker navnlig paa Forordningerne i deres oprindelige Form og paa det Faktum, at deres Behandling blev henlagt til Kriminalretten i Siedet for til det eneste naturlige Forum: Købmændenes egen fortrinlige Ret — Sø- og Handelsretten. Imidlertid, det kan ikke nytte at græde over spildt Mælk — Forordningerne har været der, og vi maa bære den Skade, de har gjort. Men nu gælder det om at faa dem væk! Nu maa Næringslivet have friest mulige Baner. Saalænge man kunde være sikker paa, at det gik opad, kunde man paa Trods af alle Forordninger og Skatter til en vis Grad være med. Men i en Periode, hvor det gaar nedad, kan man ikke gøre dette. Og nedad skal vi. Der er rundt i Verden ophobet store Varemængder, som skal sælges. Folkene strømmer tilbage fra Krigsskuepladserne og skal beskæftiges. Skibene behøver langt mindre Tid til en Rejse nu end før og slipper for den uhyre Risiko etc. Selv om Fragterne bliver stærkt reducerede, kan Rederne endda tjene ypperligt. Men alt dette vil bringe Priserne nedad. Noget afbalanceres dette selvfølgelig ved de mange Huller, der skal stoppes ved den store Trang og Elterspørgsel. Men skal Købmanden være med heri — skal han kunne tage sin Chance, saa maa han ikke føle sig bastet og bundet — han maa kunne disponere rask og frit. Skal han altid være nervøs for at komme til at overtræde en Forordning, saa kommer han ingen Vegne. Selv om der kommer nok saa mange Mellemlid — og Mellemlid kan netop i nedadgaende Konjunkturer gøre fortrinlig Gavn! — saa skal Verdensmarkedet og Konkurrencen nok regulere Priserne.

lægger vort Land — som ikke alene giver os Adkomst til dets egne uendelige Rgdomme, men som ogsaa fra snart sagt hver Plække i vort Land giver Forbindelse med Alverdens Havne. Var der den rette Stemning her i Landet, maatte saa ikke enhver dansk Dreng føle, at han havde direkte Adgang til hele Verden, og at det staar til ham at bringe Alverdens Produkter hjem til sin egen lille Fødeby og gøre den meget, meget større!

Ja, visse, vi har ulimiteerede Chancer; men de kan ødelægges — ødelægges haade fra oven og fra neden.

Med „fra oven“ mener jeg navnlig vore officielle Myndigheder. Som Købmand er jeg — som praktisk talt alle Købmænd i Landet — forarget over Forordningerne angaaende Vareaager og Kædehandel, som jeg mener har gjort unge Gavn og megen Skade. Selvfølgelig kunde vi ikke have undværet Reguleringer og Forordninger og behøver dem endnu et godt Stykke Vej — de skulde blot have været gode i Siedet for daarlige. Jeg tænker navnlig paa Forordningerne i deres oprindelige Form og paa det Faktum, at deres Behandling blev henlagt til Kriminalretten i Siedet for til det eneste naturlige Forum: Købmændenes egen fortrinlige Ret — Sø- og Handelsretten. Imidlertid, det kan ikke nytte at græde over spildt Mælk — Forordningerne har været der, og vi maa bære den Skade, de har gjort. Men nu gælder det om at faa dem væk! Nu maa Næringslivet have friest mulige Baner. Saalænge man kunde være sikker paa, at det gik opad, kunde man paa Trods af alle Forordninger og Skatter til en vis Grad være med. Men i en Periode, hvor det gaar nedad, kan man ikke gøre dette. Og nedad skal vi. Der er rundt i Verden ophobet store Varemængder, som skal sælges. Folkene strømmer tilbage fra Krigsskuepladserne og skal beskæftiges. Skibene behøver langt mindre Tid til en Rejse nu end før og slipper for den uhyre Risiko etc. Selv om Fragterne bliver stærkt reducerede, kan Rederne endda tjene ypperligt. Men alt dette vil bringe Priserne nedad. Noget afbalanceres dette selvfølgelig ved de mange Huller, der skal stoppes ved den store Trang og Elterspørgsel. Men skal Købmanden være med heri — skal han kunne tage sin Chance, saa maa han ikke føle sig bastet og bundet — han maa kunne disponere rask og frit. Skal han altid være nervøs for at komme til at overtræde en Forordning, saa kommer han ingen Vegne. Selv om der kommer nok saa mange Mellemlid — og Mellemlid kan netop i nedadgaende Konjunkturer gøre fortrinlig Gavn! — saa skal Verdensmarkedet og Konkurrencen nok regulere Priserne.

lægger vort Land — som ikke alene giver os Adkomst til dets egne uendelige Rgdomme, men som ogsaa fra snart sagt hver Plække i vort Land giver Forbindelse med Alverdens Havne. Var der den rette Stemning her i Landet, maatte saa ikke enhver dansk Dreng føle, at han havde direkte Adgang til hele Verden, og at det staar til ham at bringe Alverdens Produkter hjem til sin egen lille Fødeby og gøre den meget, meget større!

Ja, visse, vi har ulimiteerede Chancer; men de kan ødelægges — ødelægges haade fra oven og fra neden.

Med „fra oven“ mener jeg navnlig vore officielle Myndigheder. Som Købmand er jeg — som praktisk talt alle Købmænd i Landet — forarget over Forordningerne angaaende Vareaager og Kædehandel, som jeg mener har gjort unge Gavn og megen Skade. Selvfølgelig kunde vi ikke have undværet Reguleringer og Forordninger og behøver dem endnu et godt Stykke Vej — de skulde blot have været gode i Siedet for daarlige. Jeg tænker navnlig paa Forordningerne i deres oprindelige Form og paa det Faktum, at deres Behandling blev henlagt til Kriminalretten i Siedet for til det eneste naturlige Forum: Købmændenes egen fortrinlige Ret — Sø- og Handelsretten. Imidlertid, det kan ikke nytte at græde over spildt Mælk — Forordningerne har været der, og vi maa bære den Skade, de har gjort. Men nu gælder det om at faa dem væk! Nu maa Næringslivet have friest mulige Baner. Saalænge man kunde være sikker paa, at det gik opad, kunde man paa Trods af alle Forordninger og Skatter til en vis Grad være med. Men i en Periode, hvor det gaar nedad, kan man ikke gøre dette. Og nedad skal vi. Der er rundt i Verden ophobet store Varemængder, som skal sælges. Folkene strømmer tilbage fra Krigsskuepladserne og skal beskæftiges. Skibene behøver langt mindre Tid til en Rejse nu end før og slipper for den uhyre Risiko etc. Selv om Fragterne bliver stærkt reducerede, kan Rederne endda tjene ypperligt. Men alt dette vil bringe Priserne nedad. Noget afbalanceres dette selvfølgelig ved de mange Huller, der skal stoppes ved den store Trang og Elterspørgsel. Men skal Købmanden være med heri — skal han kunne tage sin Chance, saa maa han ikke føle sig bastet og bundet — han maa kunne disponere rask og frit. Skal han altid være nervøs for at komme til at overtræde en Forordning, saa kommer han ingen Vegne. Selv om der kommer nok saa mange Mellemlid — og Mellemlid kan netop i nedadgaende Konjunkturer gøre fortrinlig Gavn! — saa skal Verdensmarkedet og Konkurrencen nok regulere Priserne.

lægger vort Land — som ikke alene giver os Adkomst til dets egne uendelige Rgdomme, men som ogsaa fra snart sagt hver Plække i vort Land giver Forbindelse med Alverdens Havne. Var der den rette Stemning her i Landet, maatte saa ikke enhver dansk Dreng føle, at han havde direkte Adgang til hele Verden, og at det staar til ham at bringe Alverdens Produkter hjem til sin egen lille Fødeby og gøre den meget, meget større!

Rø Sygekasse

afholder ordinær Generalforsamling i Brugsforeningens Sal Torsdag den 30. Januar, Eftmd. Kl. 5 med Dagsorden:

1. Regnskabet fremlægges til Godkendelse.
2. Valg af 4 Bestyrelsesmedlemmer, 1 Revisor samt Suppleanter.
3. Forhandling om Sygeplejesagen.
4. Eventuelt.

P. B. V.
H. J. Henriksen.
NB. Regnskabet ligger til Efter-syn hos Kassereren.

Kaffen

maa udleveres Mandag den 27. ds. 100 Gram for hvert Mærke.

J. B. Larsen.

En ekstragode Kviekalv

efter en god Malkeko er til Salg hos

Chr. Thorsen, Tein.

Humledal Gödningsforening

Bestilling paa Salpeter til Foraarsbrug modtages indtil Mandag Aften den 27. ds. paa Hollændergaard.

August Olsen.

Vanille i Stænger,
Hel Cardemomme,
Hel ægte Kanel
forventes om faa Dage.

J. B. Larsen.

Tørvesmuld

haves paa Lager hos

Allinge Kolonial- og Produktforretning.

Vi har faaet en rigtig god Kvalitet

X H E,

som udleveres med 50 Gram eller 10 Kvint for hvert Mærke.

X H E N

ventes til Uddeling efter den 27de Januar. Vi samler gerne Kaffe-mærker forud, men det er ikke nødvendigt.

Nordlandets Handelshus

Priserne paa

Chokolade og Cacao

bliver ved nye Vares Fremkomst betydelig billigere.

J. B. Larsen.

Prima Staalbrodder

alle Numre.

Bedste Hesteskosom,

alle Numre.

Tysk Rundjærn,

Fineste Staal til Skovøkser

sælges i

Nordlandets Handelshus

Nye Svedsker

er hjemkommet.

Smaa Bagerosiner anbefales.

J. B. Larsen.

Telefon 12.

Store friske Citroner

Ægte Husblas i Blade

Store søde Mandler

Abrikoser, syltede i Daaser

Fersken do.

Store Muskatel-Rosiner

Smaa do.

sælges billigst muligt.

Nordlandets Handelshus

Olsker.

Ernæringskort

og Rekvissitionssedler udleveres Torsdag den 30. Januar, Eftmd. Kl. 2—4 i Olsker Forsamlingshus, og Fredag den 31. Januar, Eftmd. Kl. 2—4 i Tein Skole.

Sogneraadet og Kornnavnet.

Appelsiner

Prima Hamp og Manilla-Tovværk

anbefales fra

Allinge Kolonial- & Produktforretning.

Bornholms Spare- & Laanekasses

Afdeling i Allinge

Kontortid: 10-12 og 2-4.

Modtager Indskud paa alm. Sparekassetilkaar til en Rente af 4 pCt p. a., paa Folio til 2 pCt. p. a.

Morso OVNE

udnytter al Slags Brændsel paa bedste Maade og ere bekvemme at regulere.

Stort Oplag i

Nordlandets Handelshus.

Brødrene Anker Jernstøberi & Maskinfabrik

Telefon 2. Hasle Telefon 2.

Selvvandingsanlæg, Vand- & Aljepumper m. m.

Kaffe.

En prima Erstatning herfor er

Solo Kaffe-Surrogat.
Normal
Malt

faas hos

Allinge Kolonial- & Produktforretning.

Vi har Løfte om et Parti

Store engelske Ovnkul

som ventes pr. Skib hertil omkring 1. Februar. Vær saa god at gøre Bestilling i

Nordlandets Handelshus.

Ris- og Sagomærker.

Øversle Del af Byggrynsmærket for Januar, afklippet lige over 18 Øre, hvorpaa kan faas 200 gr. Ris eller Sago, bedes indleveret snarest til

Allinge Kolonial- og Produktforretning.

Kaffemærker.

Vore ærede Kunder bedes indsende Deres Kaffemærker da vi i den nærmeste Tid venter Tilførsel af Kaffe og The. For 2den Aflevering faas kun The. For 1ste do. og ældre Mærker kan faas Kaffe.

Allinge Kolonial- og Produktforretning

CLOETTA
ALBA

Spise-Chocolader

Rønne-Allinge Jernbanes Køreplan.

Søgnedage

Rønne-Sandvig

Fra Rønne	820	630
- Nyker	843	653
- Klemensker	903	713
- Rø	923	733
- Tein	941	751
- Allinge	951	801
- Sandvig	10 -	810

Sandvig-Rønne

Fra Sandvig	11 -	810
- Allinge	1111	851
- Tein	1124	904
- Rø	1142	922
- Klemensker	1205	945
- Nyker	1220	10 -
- Rønne	1240	1020

Søn- og Helligdage

Rønne-Sandvig

Fra Rønne	845	1235	450
- Nyker	904	1254	509
- Klemensker	921	111	526
- Rø	939	129	544
- Tein	954	144	556
- Allinge	1004	154	609
- Sandvig	1010	2 =	615

Sandvig-Rønne

Fra Sandvig	1040	230	645
- Allinge	1048	238	653
- Tein	1058	248	703
- Rø	1114	304	719
- Klemensker	1133	323	738
- Nyker	1145	335	750
- Rønne	1205	355	810

Erindringsliste.

Toldkamret 8-12 Form., 2-5 Efterm.
Kæmnerkontoret 10-11 og 2-4.
Borgmesterkontoret 2-4 Eftm.
Laane- & Diskontobanken 2-4 Eftm.
Sparekassen 10-12 og 2-4.
Branddirektøren do.
Stempelkontoret i Sparekassen. 10-12, 2-4
Dampskibsexpeditionen, aaben ved Skibenes Ankomst og Afgang Tirsdag og Fredag Efterm., Mandag og Torsdag Form.

Sognepræsten Tirsdag og Fredag 6-7.
Distriktslægen 8-9 og 2-3.
Postkontoret: Søgnedage 9-12 og 2-7 Søndag 12-2.
Telegrafstationen 8 Morgen til 7 Aften. Søndag 12-2.
Statsanstalten for Livsforsikring ved Chr. Olsen, Messen. Kontortid 1-4 Em
Folkeregisteret paa Raadhuset: Fredag 7-8.
Jernbanest. er aaben for Gods 8-12, 2-7
Hjælpekassen: Formd., Bagerm., P. Holm Kasserer H. P. Kofod. Kontortid hver Fredag fra 5-7.

Til Køb af

Ris og Sagogryn

maa Mærkerne (øverste Halvdel af Januar Rabatmærket, afklippet lige over 18 Øre) indleveres forud og snarest, idet vi ikke kan faa disse Varer hjem, førend vi har indleveret Mærker.

Nordlandets Handelshus

Christian Svendsen

Bog- og Papirhandel

Bogbinderi

Telefon 90

Nexo

Abrikoser Blommer

ventes Lørdag og anbefales fra Allinge Kolonial- og Produktforretning

I kommende Uge venter vi nye Sendinger af

Chocolader & Cacao

Priserne bliver da lavere og billigst i

Nordlandets Handelshus.

Prima Rissstivelse

er hjemkommen og anbefales til forholdsvis billig Pris.

J. B. Larsen.

Fra England er frigivet

og nu hjemkommet Varer, som er indkøbt 1916 og derfor langt billigere end senere indkøbte Varer:

Dobbeltbreddt sort Kjøletøj	Kr. 5 pr. m
do hvidstribet Alpaca	- 4.75 m
Kulørt Kjøletøj	- 5.75 m
Stribet og mønstret Voile	- 1.75 m
Lagendowlas, svært, prima	- 4.00 m
Dowlas	= 2.00 m
Sort Maksimal-Uldgarn	

Hele Lageret

af færdigsyet Konfektion, Ulstre, Frakker, Nederdele og Bluser udsælges med 25 pCt. Rabat.

Klædevarer udsælges med 10 pCt. Rabat.

Messens Ene-Udsalg.

ved

Chr. Olsen, Allinge.

Avertør i Nordbornholms Ugeblad!

Billigste Annoncepriser. — Største Udbredelse her paa Nordlandet

Kludesko

med Gummisaaler. Gammelt Lager udsælges meget billigt.
Træskomager L. Larsen.

Bedste dansk Kartoffelmel

og venter snarest

Extra sigtet Sagomel Prima Rissstivelse

Disse Varer sælges uden Kort og til de fastsatte Maksimalpriser i

Nordlandets Handelshus.

Cigarer,

prima Kvalitet, sælges til 15 Øre Stk.

Chr. Bidstrup, Sandvig.

THE

er hjemkommen og udleveres mod Mærker.

J. B. Larsen.

Prima

Chokolade og Cacao

til meget billig Pris.

Chr. Bidstrup, Sandvig.

Eudnu har jeg et lille Parti

Træskostøvler,

som sælges billigt.

M. Lunds Træskoforretning, Lindeplads, Allinge.

Overretssagf. Bojesen-Koefoed

Sct. Mortensgade 17, Rønne, Telf. 22 (tidl. Fuldm. ved Byfogedkontoret i Hasle).

Kontordag i Allinge Mandag do. i Klemens (Kroen) Tirsdag Eft.

Rødkaal

købes.

Kofoeds Handelsgartneri, Allinge

Vi sælger aldeles fortræffelige

letkogende gule Kogearter, stor fast Hvidkaal, ekstrafin hvid Klipflisk.

Prisen er lavest i

Nordlandets Handelshus.

Tørvesmuld.

Et Parti Tørvesmuld kan købes ved Henvendelse paa Kæmnerkontoret til 1 Kr. hl.

Tobak

er atter paa Lager hos

Allinge Kolonial- & Produktforretning.

Hasle Bødkerforretning.

Aljetønder og Saltekar samt al Slags Bødkerarbejde haves paa Lager. Reparationer udføres.

C. Aakerlund, Telefon Hasle 105.

Roe itærer,
Roerasper,
Gnefurve,
Roefnive,
Roegrebe.

Allinge Kolonial & Produktforretning.

Nye Sendinger af

Hvedekiks og Kaffebrød

Gode velmagende Sorter og til rimelige Priser sælges i

Nordlandets Handelshus.

Blandet Frugtsaft

Hindbærssaft
Hyldebærssaft
Jordbærssaft
Kirsebærssaft
Ribssaft
Solbærssaft

Allinge Kolonial- Produktforretning

Markfrö.

Bestillinger bedes snarest indsendt.

Allinge Kolonial- & Produktforretning.

Læderolie

og selvblankende Seletøjssvæerte anbefales.
Allinge Kolonial- og Produktforretning.

At Anton Sonnes

Maskinsnedkeri og Byggeforretning

ALLINGE

efter min Mands Død fortsættes af mig med min Søn og Svigersøn som Ledere meddeles herved de ærede Kunder.

Takkende for den Tillid, der udvises mod min Mand, og forventende denne overført paa mig, anbefales Forretningen med Udførelse af Maskinarbejder og Lister. Nybygninger saavel som Reparationer, ligeom Ligkiste-Magasinet bringes i velvillig Erindring.

Andrea Sonne.

Ekstrafin norsk Spegesild

i hele, halve og kvart Tønder anbefales fra

Allinge Kolonial & Produktforretning

Mit store aarlige

Godtkøbs-Udsalg

begynder Mandag d. 20. Januar.

Under Udsalget realiseres med

10 til 25 pCt. Rabat

Spadseredragter,

Jaketter og Ulsters,

Dame-Regnfrakker

Nederdele,

Blusliv, og

Skindvarer.

Rester

af Gardintøj, Kjoletøj, Kostumestoffer, Medium og Shirting udsælges særlig billigt.

En Del udrangerede Varer,

lidt falmet ved Vinduespynt,
sælges til ca. halv Pris.

Uld og Klude tages i Bytte.

J. P. Sommer

Magasin du Nords Udsalg.

Køkkenrekvisitter

faas hos

Allinge Kolonial & Produktforretning

Svin er Svin.

Al Ellis Parker Butler.
(Efter „Ill. Tidende“.)

—0—

Hr. Morehouse kom hjem, stadig rasende. Han Søn, en halv voksen Dreng, der havde gaaet og ventet paa Marsvinene, spurgte ham ikke om dem.

Han var klogere end som saa. Han var nemlig en normal Dreng, og følgelig havde han en ond Samvittighed, naar han saa sin Fader vred. Ganske stille stak han af om bag Huset. Intel beroliger i højere Grad en ond Samvittighed end det, at vide sig uden for den straffende Relfærdigheds Rækkevidde.

Hr. Morehouse stormede ind i Stuen. „Hvor er mit Blækhush?“ raabte han til sin Hustru, saa snart han var indenfor Døren.

Fru Morehouse for sammen og følte sig meget skyldig. Hun brugte aldrig Blæk. Hun havde ikke set Blækhuset, heller ikke flyttet Blækhuset, end ikke tænkt paa Blækhuset; men Tonen, hendes Mand talte i, mindede hende om den Brøde at have født og opdraget en Søn, og hun vidste af Erfaring, at hver Gang hendes Mand højroset spurgte, hvor et eller andet var henne, saa havde Drengen haft Fingre i det.

„Jeg skal se at faa fat paa Sam,“ sagde hun blidt.

Blækhuset kom for Dagen, og Hr. Morehouse skrev hurtigt og ivrigt og gennemleste derpaa sit Brev med et triumferende Smil.

„Det er nok til at gøre det af med den idiotiske Irland,“ sagde han. „Naar de faar dette, kan han se sig om efter en anden Plads. All right!“

En Uge efter bragte Posten Hr. Morehouse en lang Forretningskonvolut med Jernbane-Kompagniets Stempel øverst til venstre. Han rev den hurtigt op og trak et Ark Papir ud. Det var mærket: „A. 9754. Takst for Marsvin.“ Brevet var kort.

„Hr. Morehouse! Vi erkender herved Modtagelsen af Deres ærede Skrivelse, sendt Direktionen angaaende Takst for Marsvins Forsendelse fra Franklin til Westcote. Alle Klager over for høj Takst bedes tilsendt Erstatningsafdelingen.“

Hr. Morehouse skrev til Erstatningsafdelingen. Han skrev 6 Sider, gjorde Nar, gennemgik og fremførte uomstødelige Argumenter.

Faa Uger senere kom Svaret. Hans sidste Brev var fastgjort til Skrivelsen, der lød saaledes:

„Hr. Morehouse! Vi erkender Modtagelsen af Deres ærede Skrivelse af 16. dennes, angaaende Takst for Marsvins Forsendelse mellem Frank og Westcote. Vi har forhandlet med vor Agent, hvis Svar medfølger. Han forklarer, at De hverken vilde modtage Sendelsen eller betale Taksten, De har derfor intet Krav at gøre gældende over for Kompagniet, og Deres Brev angaaende Taksten for Forsendelsen bør sendes til vor Tarifaftdeling.“

Hvorpaa Hr. Morehouse skrev til Tarifaftdelingen. Han fremstillede Sagen i alle Enkeltheder, kom igen med alle sine Argumenter og citerede yderligere et Par Sider af Konversationsleksikonets Artikel: „Marsvin“ for at bevise, at Marsvin ikke var almindelige Svin.

Med den Nøjagtighed, der karakteriserer alle systematisk ledede Forretninger, blev Hr. Morehouses Brev nummereret og gik gennem alle der-til bestemte Hænder. Genparten af Regningen for Forsendelsen, Fragtbrevet, Flannerys Modtagelsesbevis og adskillige andre Papirer blev denne Gang hængende til Brevet, og det hele sendtes til Chefen for Tarifaftdelingen.

Chefen slængte Benene op paa sin Skrivepult og gabede. Han gennemlevede det altsammen meget

flygtigt.

„Frøken Kane“, sagde han til sin Stenograf „er De parat? Agent Westcote, N. J. bedes meddele, hvorfor den i medfølgende Papirer omtalte Forsendelse ikke afleveredes mod vedtaget Takst for smaa, tamme Dyr.“

Frøken Kane lavede Kurver og Vinkler i sin Notebog og ventede saa med Blyanten paa Papiret. Chefen gennemsaar alter Brevpakken.

„Hui! Marsvin! Rimeligvis for længe siden døde af Sult! Tilføj: angiv i hvad Stand Forsendelsen for Tiden er.“

Han kastede Papirerne paa Stenografens Pult, trak Benene til sig og gik ud for at spise Frokost.

Mike Flannery klæde sig i Hovedet, da han fik Brevet.

„Hvad Stand De er i“ — gentog han takkefuldt. „Hvad er det mon, de Skrivere vil vide?“

Hvad er det: hvad Stand? Lovet være St. Patrick, dem her Svin fejler ikke noget, saa vidt jeg kan se. Men jeg har aldrig givet mig af med at være Svinedoktor. Kanske de her Skrivelser venter, jeg skal sende Bud efter en, der kan føle Svinenes Puls. Et ved jeg: for Svin af den Størrelse har de en vældig Appetit, vilde æde Jernhængelaasen af en Ladeport, om de kunde naa'en. Dersom vores Svin hjemme aad ligesaa meget, saa blev der Hungersnød i Irland.“

Han vendte beroliget tilbage til sin Pult og skrev:

„Hr. Morgan Chef for Tarifaftdelingen. Hvorfor kalder jeg Marsvin for Svin fordi de er Svin og Svin bliver de ved at være indtil De siger, at de ikke mere skal være det hvad der som Reglementbogen siger vil sætte en Stopper for alle disse Narrestreger med mig hvad de ved lige saa godt som jeg. Hvad angaar Svinenes Helbred og Lyst til Maden saa er der ingen smalle Steder dér, og jeg haaber det gaar Dem selv ligesaadanne.“

Postskrift: Nu er der otte. Familien vokser og tager godt til sig.

Postskrift: Jeg har udlagt 2 Dollars for Kaal skal jeg sætte dem paa Regningen.“

Morgan, Chef for Tarifaftdelingen, lo da han læste Brevet. Han læste det igen og holdt op med at le.

Forts.

Kontingent-Reslancer

til Sygekassen for 1918
bedes indbetalt snarest. Medlemsbøgerne for de ny tiltraadte Medlemmer bedes afhentede og indbetalte. Alt hos Kassereren.

H. Mortensen, Nørregade.

Kontortid Torsdag og Lørdag Eftm.

Kl. 4-6 og 7-9.

Bestyrelsen.

Den gamle Kvalitet af

Læderolie

i hele Flasker, hvilken er tilsat sort

Anilinfarve samt

selvblankende Selesvæerte

i Glas.

Fedtsvæerte i Daaser.

Zobel Blanksvæerte do.

Ægte Zebra Ovnsvæerte

i Daaser sælges i

Nordlandets Handelshus

Ligkister og Møbler.

anbefales.

Klemensker Snedkerforretning

Telf. Kl. n 13, L. Pihl.

By- og Herredsfuldmegetig

Johannes Kofod, Hasle.

traffes paa Raadhuset i Allinge hver Mandag efter Kl. 10 Form. og i Klemensker Kro hver Fredag fra 2-5 Eftm.

Gadiser,

Vildænder og andre Dykkender købes til højeste Pris.

J. B. Larsen

Telefon Allinge 12.

Gødningkalk

fra Lager.

Allinge Kolonial-

og Produktforretning.

Prima

Taglak og Tagtjære

samt Tjære koste anbefales fra

Allinge Kolonial- &

Produktforretning.

Bedste engelske Smedekul,

Prima svensk Fjederstaal,

Prima sort og galvaniseret Baandjærn

er paa Lager og sælges pr. kontant billigst i

Nordlandets Handelshus.

Bygningsartikler.

Brædder Planker Tømmer

Tagpap, Søm og Spiger, Støbegods

Cement, hydraulisk Kalk

anbefaler

Allinge Kolonial & Produktforretning

Læg Mærke til, at alle Dyr som faar

rigelig Tørvestrøelse under sig

de holder sig rene og trives vel. Tørvestrøelse optager Ammoniak af Gødningen, opsuger al Fugtighed og Staldene blive saaledes lugtfrie og renlige Rum. Den har en heldig Indflydelse paa Hestenes og Plagenes Hove og forebygger Stivsyge hos Grisene. Altsaa en Vare som i Betragtning af Husdyrenes nuværende Værdi, bør bruges i stor Udstrækning.

Pris 15 Øre pr. kg, i hele Læs gives Rabat.

Nordlandets Handelshus.